

Un missatge
et pot canviar
la vida

Tot el que ens varem dir

ESTER
ARROYO

SHAKA

Ester Arroyo

**TOT EL QUE ENS
VAM DIR**

SHAKA

Primera edició: abril del 2022
© Ester Arroyo Cárdenas, 2022
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
ISBN: 978-84-18456-00-8
Dipòsit legal: B. 5.058-2022
Fotocomposició: Grup62
Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conflicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol I

Algunes setmanes abans

PAU: Juls. Necessito que avui facis el meu torn al restaurant.

JÚLIA: Què?! Pau, que fa més d'una setmana que no tinc descans!

PAU: Només aquesta vegada! Si us plau...

JÚLIA: Ja no sé quantes vegades t'he cobert aquest estiu...

PAU: És per un bon motiu.

JÚLIA: És per aquell noi?! El francès?!

PAU: Sí, però no ho diguis a ningú!

JÚLIA: Ja saps que jo no xerro res.

PAU: Ho sé. T'adoro.

JÚLIA: Ha passat alguna cosa que jo no sàpiga?

PAU: Sí, ja t'ho explicaré.

JÚLIA: No em pots deixar així sense saber res! I a sobre voler que faci el teu torn a la feina!

PAU: Ok, tens raó. A la tarda t'ho explicaré tot.

JÚLIA: No em pots avançar res?

PAU: Sí, que tothom hauria de viure un amor d'estiu.

JÚLIA: Que cursi que ets.

PAU: Que seca que ets quan vols, petarda! Ja m'ho diràs quan et passi a tu!

JÚLIA: Mira, només vull que em passi perquè per una vegada siguis tu qui em faci els torns al restaurant! Ha, ha, ha.

PAU: Tot arriba.

JÚLIA: Com el teu amor pandèmic.

PAU: M'agrada això d'amor pandèmic. És molt dramàtic.

JÚLIA: Per drama el que et muntaré jo si em tornes a demanar que et faci un torn! Vaig a canviar-me i baixo al restaurant.

Després vull tots els detalls de la trobada amb el franceset.

PAU: Tothom hauria de tenir una amiga com tu. T'estimo!

JÚLIA: I jo a tu.

Després d'aquella conversa no em va arribar cap notificació fins passades un parell d'hores, quan em va entrar un missatge. Aquell dia unes quantes paraules van trasbalsar el meu món. No era conscient de tot el que implicaria ni de les persones que estava a punt de conèixer.

Era un dimarts de ple agost i feia una calor insuportable a Calella de Palafrugell. Gairebé eren les dotze del migdia i mentre la platja estava plena de gent, jo preparava les taules a l'hostal restaurant on sempre havia treballat la meva mare. De petita jugava tot el dia al pati del darrere d'aquella casa familiar mentre la meva mare servia taules, netejava i ajudava a la cuina, tot alhora. Quan vaig fer els setze anys, vaig començar a treballar-hi jo també, i aquell era el segon estiu que hi era. No em podia queixar, les propines durant el mes d'agost eren prou bones, especialment perquè la terrassa s'omplia d'algunes famílies amb pasta que venien a Calella a viure uns dies idíl·lics sense escatimar en res. El primer any em vaig poder comprar un iPhone només amb les propines!

El que portava pitjor eren les mirades que em dirigien alguns fills adolescents d'aquelles famílies. Segur que pensaven «Quina pena estar tot l'estiu aquí per pocs diners», «Deu tenir la meva edat?» o «Ecs, està suada». Per això, sempre que

podia intentava fer feines que no impliquessin servir a taula, però no sempre ho aconseguia.

—Eh... Hola.

Una noia alta, amb un monyo mal fet i amb una pell súper bronzada em mirava des de darrere de la barra. Vaig fer una ullada al meu voltant, encara no hi havia ningú al restaurant. Em va posar nerviosa el fet de veure-la només en biquini, ja que per norma tothom havia d'anar vestit, encara que esti-guéssim molt a prop de la platja. Era una noia atractiva i vo-luptuosa. Em recordava una model *curvy* que havia vist a Ins-tagram.

—Puc anar al lavabo? —va preguntar.

A vegades el meu cervell va molt lent i dic coses abans de pensar-les.

—Sí, cap problema.

«Merda. Per què li has dit això?», vaig dir-me quan ja ha-via entrat al servei. Acabava d'infringir dues normes: deixar passar algú sense roba i deixar que entrés al lavabo sense con-sumir res. Sé que no perdria la feina per això, però en aquell moment era una persona que m'agradava tenir-ho tot contro-lat. Intentava esmorzar sempre a la mateixa hora, em prepara-va la roba de l'endemà la nit abans, tenia calculats els minuts que necessitava d'entrenament... En fi, que no m'agradava tot el que s'escapava del meu control. I aquella situació, per in-significant que fos, se n'escapava.

Vaig intentar ignorar-ho i vaig anar al magatzem a repas-sar el nombre d'ampolles de vidre d'aigua que encara queda-ven fora de la nevera. Vaig passar per darrere de la barra i de poc no caic de morros en entrar al petit magatzem. Algú havia deixat sense recollir unes quantes caixes buides de plàstic dur

a l'entrada. Se'm va escapar un sospir que em va fer una mica de mal i tot.

—Per què m'ho deixen tot a mi? —vaig murmurar.

Vaig apartar les caixes com vaig poder i vaig anar cap al final de la sala; allà, darrere d'una porta, hi havia un altre petit magatzem on em refugiava quan necessitava uns minuts de silenci i tranquil·litat. Vaig tancar la porta darrere meu i vaig tornar a sospirar. N'estava farta. Necessitava marxar, m'era igual on. Jo sola, sense el pes de les responsabilitats que tenia. Començar a ser una mica més lliure. Per sort, al cap de poques setmanes marxaria a estudiar a una universitat pública a prop de Barcelona, on havia aconseguit entrar a la carrera d'Administració i Direcció d'Empreses. M'havia d'espavilar per trobar un pis d'estudiants barat i una feina per poder pagar algunes de les despeses que tindria. Amb els diners que em donaria la mare no n'hi hauria prou per a tot. Per això, durant l'estiu treballava tantes hores com podia al restaurant.

Estava pensant en això mentre mirava el mòbil. Només tenia uns quants missatges de grups de l'institut i notificacions de les xarxes socials. Mentre mirava els *stories* d'una festa a la qual havien anat uns companys de l'institut, em va entrar la notificació d'un mail que ho canviaria tot: «Aprovació de matrícula becada».

Quan vaig veure l'assumpte, em vaig quedar en blanc. Què era allò? Vaig estar a punt de no obrir-lo pensant que era un altre missatge de *spam* quan una veueta al meu interior em va dir que no passés d'allò, que era important. I sí que ho era. Segurament era el més important que m'havia passat a la vida després del meu naixement, és clar. Quan vaig veure l'autora

del mail, se'm va tallar la respiració. Era la Mònica Domènech. No... No podia ser...

Benvolguda Júlia Gil,

Em complau informar-la que, segons la reunió de la junta celebrada el 29 de juliol passat en la qual es va repassar la seva sol·licitud enviada a través de la Federació de Natació, ha estat admesa a la Universitat Internacional Empresarial de Barcelona. Per a la seva selecció s'han tingut en compte aspectes com la matrícula d'honor de batxillerat, els excel·lents resultats a les competicions nacionals i internacionals de natació, el seu compromís altruista amb associacions de conservació del medi ambient i la carta de recomanació de l'entrenadora de natació.

La seva admissió inclou una beca completa del primer any, amb residència inclosa, i revisable els anys següents segons els resultats acadèmics de cada semestre.

Com a institució privada d'alt nivell només concedim cada any una beca completa. Necessitem que confirmi l'acceptació de la matrícula becada en un període màxim de 48 hores. Si no rebem resposta, automàticament aquesta oferta quedarà anul·lada i serà enviada a la següent persona de la llista de candidats. Esperem la seva confirmació.

Atentament,

MÒNICA DOMÈNECH, directora de la
Universitat Internacional Empresarial de Barcelona (UIEB)

Crec que se'm va oblidar respirar durant l'estona que vaig trigar a llegir el mail perquè em sentia una mica marejada. Les mans em van començar a tremolar i a poc a poc va anar

creixent al meu interior un pessigolleig que era fruit dels nervis, l'emoció, la por i el desconcert.

«A vegades la realitat supera la ficció», vaig pensar en aquell moment. La meua vida havia fet molts girs estranys en els darrers anys, però aquell s'emportava el premi. No podia creure que la universitat més exclusiva de Barcelona em volgués a mi! En sabia poc, de la UIEB, només que era una universitat molt exclusiva i a l'abast de molt poques persones. Tan sols els fills de les famílies més riques del país podien anar-hi i molts no aconseguien un lloc si, a més del xec dels pares, no demostraven que destacaven en algun àmbit. No agafaven qualsevol. Era el més exclusiu del més exclusiu. I m'havien escollit a mi.

«Les millors coses de la vida no es planegen», acostumava dir el meu avi.

Vaig somriure pensant en el seu record i la seva veu pronunciant aquella frase de tant en tant quan ens quedàvem molta estona en silenci al porxo veient com el sol es ponia.

A poc a poc l'eufòria va anar apoderant-se del meu cos. Saps quan de sobte necessites explicar el que t'ha passat i no tens a qui dir-l'hi en aquell moment? És just el que sentia en aquell minimagatzem, mig a les fosques, rodejada d'ampolles de vidre i un missatge que m'acabava de canviar la vida.

JÚLIA: Pau, t'he d'explicar una cosa.

Sé que estàs amb el teu gelat francès però quan vegis això digue'm alguna cosa.

És molt important. Per primera vegada crec que em sento com el personatge protagonista de la meua vida.

PAU: Soc aquí! Què ha passat?

JÚLIA: És que encara no m'ho crec... Saps que la meva entrenadora de natació va dir que volia enviar cartes de recomanació perquè em donessin una beca per al primer curs de la universitat?

PAU: T'han donat una beca?

JÚLIA: Encara millor. Acabo de rebre un mail de la directora de la UIEB dient que em concedeixen una beca completa, amb residència inclosa!

PAU: Què dius!? Però si aquesta universitat és superexclusiva...

JÚLIA: No entenc encara com m'han agafat...

PAU: Potser per les teves bones notes? Per les medalles de natació? Pel projecte de batxillerat que et vas currar?

JÚLIA: Joder, dit així sembla que sigui una repellent.

PAU: Júlia, ets fantàstica. Ho dones tot al 100% i ja era hora que rebessis una recompensa. En tot el temps que fa que et conec no has pogut gaudir de res, sempre estudiant, entrenant i treballant. Et mereixes això i molt més.

JÚLIA: Però... crec que em queda gran...

PAU: No és el moment de tenir por. Aprofita aquesta oportunitat! I com que podràs estudiar un any gratis, aprofita també per divertir-te una mica més... Conèixer gent... I potser ja ha arribat el moment de liar-te amb algú, que ja seria hora...

JÚLIA: Pau!

PAU: Què? És veritat!

JÚLIA: I què faré sense tu?

PAU: Sempre que pugui baixaré a Barcelona. I, mentrestant, m'ho pots anar explicant tot per WhatsApp.

Estava a punt de sortir com un coet d'allà quan vaig sentir un soroll que venia just del magatzem principal. Vaig que-

dar-me quieta un moment, intentant escoltar. Segurament devia ser en Miquel, un company cambrer, que es devia estar preguntant on m'havia ficat. Però el so distava molt de ser això. Just quan semblava que vivia un d'aquells moments a la vida que explicaràs en un futur amb tota mena de detalls als teus fills, es va espatllar.

«És necessari que la meua vida sembli un puto capítol de Netflix?», vaig pensar.

De veritat. Cada vegada que em passava una cosa bona, abans que la pogués gaudir, semblava que la trama es capgirava. Com quan vaig guanyar l'or nacional de natació i en el moment de l'entrega de les medalles la noia que va quedar segona em va vomitar a sobre. O quan vaig sortir a sopar amb la mare per celebrar que havia acabat el batxillerat i es va presentar amb el seu nou nòvio, que va resultar que era el meu exprofessor de Literatura.

El cas és que en aquell moment hi havia clarament algú tenint sexe al magatzem. No era experta en el tema, però no tenia cap dubte del que estava passant. Tota l'eufòria em va baixar de cop. Què havia de fer? I si sortia d'allà i creuava el magatzem com si res? O em quedava on era i esperava que acabessin? No podien trigar gaire estona, oi? Quanta estona se suposa que ha de durar?

Em voltaven mil preguntes pel cap i ni una m'ajudava a decidir què havia de fer, si quedar-me o sortir.

Vaig decidir quedar-me un parell de minuts més amb l'esperança que acabessin ràpid.

JÚLIA: Si estiguessis aquí fliparies amb el que m'està passant ara mateix.

PAU: On ets?

JÚLIA: A l'habitació del fons del magatzem del restaurant. M'he tancat aquí per estar tranquil·la... Però crec que hi ha algú fora liant-se.

PAU: Qui?

JÚLIA: Ni idea.

PAU: Doncs surt.

JÚLIA: Estan fent més que això.

PAU: Hahaha. Res t'impedeix sortir!

JÚLIA: Pensava que era el jefe, però no, està fora de vacances... Diria que per les veus són una noia i un noi. E... ella no para de gemegar cada vegada més fort... Si no surto vindrà algú altre i encara serà més estrany que estigui aquí tancada...

PAU: Però pots veure des d'on ets què passa?

JÚLIA: No... Però m'ho puc imaginar. I no tenen pinta de voler parar.

La situació no millorava. Aquells dos estaven fent cada vegada més soroll i se suposava que jo havia de ser ja a la barra agafant les reserves que segur que estaven entrant per privat d'Instagram i amb les trucades. Qui eren aquells dos que s'ho estaven muntant en aquell magatzem ronyós? «Oh, no... S'han colat uns desconeguts?», vaig deduir espantada. Algú de fora del restaurant havia accedit per darrere de la barra i havia entrat fins al magatzem? I si, mentrestant, algú altre havia agafat diners de la caixa? Allò em va fer saltar l'alarma interior i vaig decidir obrir la porta i enfrontar-me a la situació.

Vaig trigar un parell de segons a localitzar la parella i entendre el que estava passant. La noia d'abans estava repenjada a la paret, amb una mà s'agafava al ferro d'una de les pres-

tatgeries plenes d'ampolles mentre amb l'altra subjectava ben fort entre les cames el que semblava el cap d'un noi que estava de genolls. No sabia què dir. Pensava que quan sortís del magatzem qui fos que fos allà s'adonaria de la meva presència i pararia a l'instant. Però no va ser així. La noia tenia els ulls tancats, gaudint del moment sense parar de gemegar de plaer.

—Ehem... —vaig fer per fer-me notar.

Ella va obrir els ulls i em va mirar. El noi va apartar-se una mica per girar-se i veure qui havia fet aquell soroll, però ella va acompanyar dòcilment la boca del noi on era abans.

—T'hi uneixes? —em va preguntar en un to molt educat, com si m'estigués oferint participar en una partida de pàdel.

Vaig obrir uns ulls com unes taronges perquè ella va deixar anar un riure i un petit sospir que jo vaig traduir com «que innocent». Allò va fer que les galtes em comencessin a bullir. Sentia molta vergonya. I alguna cosa més que no vaig voler assumir en aquell moment.

—No —vaig aconseguir dir a mitja veu.

—No saps el que et perds —va dir mentre no deixava de mirar-me fixament.

—Necessito que pareu i sortiu d'aquí.

Segur que li vaig fer pena perquè la noia va apartar la mirada i es va col·locar bé, fent que el noi també parés. Van posar-se bé la roba i van sortir d'allà com si res.

Vaig esbufegar. Tota l'adrenalina que duia segons abans s'havia esfumat. Vaig sortir mig corrents darrere d'ells per assegurar-me que marxaven del restaurant i que ningú sospitava res. Quan els vaig perdre de vista, va arribar una de les altres cambres.

—Hola, guapa! Sento haver marxat mitja horeta. He deixat el petit amb el seu pare. Nena, estar soltera és el millor, però tot seria més fàcil si el meu ex es recordés de recollir la criatura a temps!

La Laia tenia vint-i-quatre anys i un nen de dos. Es va quedar embarassada un estiu, just després d'acabar la universitat. Era una noia molt lluitadora. Mentre mig poble l'havia criticat per haver tingut un nen sense voler seguir amb la parella, ella havia creat una llar per a dos, treballava tant com podia al restaurant i estava acabant un màster d'agricultura ecològica. Més d'una vegada mig de broma mig seriosament li havia dit:

—Jo de gran vull ser com tu.

—Com ets! El que has de fer és aprofitar el temps. Un dia tens catorze anys i dos dies després PAM!, ja en tens més de vint.

Era divertida. Ella i en Pau eren el millor que m'havia passat en aquell restaurant. I, per trist o estrany que fos, eren els meus companys de feina i alhora els únics que en aquell moment podia considerar amics.

Li vaig explicar el que acabava de passar al magatzem i va esbufegar.

—El que ens faltava!

Vaig decidir que quan acabés el torn li explicaria la meva notícia sobre la universitat i la beca. Mentrestant, li havia d'explicar a en Pau el que acabava de passar.

JÚLIA: Ha estat surrealista.

PAU: Explica! Porto tota l'estona esperant!

JÚLIA: Resulta que sí que eren una noia i un noi. Quan he sortit, ella estava gairebé despullada, arrambada amb l'esquena contra la paret i amb el cap d'ell entre les cames...

PAU: Hahaha, brutal.

JÚLIA: El més fort és que m'ha vist i no han parat. Bueno, ell sí que ha fet un petit moviment com volent aixecar-se, però ella l'ha animat a quedar-se agenollat i que seguís amb la feina...

PAU: I no t'ha dit res?

JÚLIA: Sí, m'ha preguntat si volia unir-m'hi.

PAU: I ho has fet?

JÚLIA: És clar que no!

PAU: Ja ho sabia, era broma!

JÚLIA: Ha estat molt estrany, m'ha agafat de sorpresa. Al final els he demanat que paressin, que no podien ser allà, i han marxat.

PAU: T'ha posat veure'ls així?

JÚLIA: Després parlem. S'està començant a omplir el restaurant.

En un instant va començar a arribar tothom. La cuina es va posar en marxa al cap de pocs minuts amb les preparacions que havia fet la cuinera a primera hora del matí, els cambrers estàvem preparats i la terrassa començava a omplir-se de reserves. El temps va passar ràpidament entre comandes, anant amunt i avall, traient plats de la cuina, servint-los... Feia molta calor, l'alè se m'acumulava a la mascareta i estava desitjant que el dia s'acabés per poder relaxar-me a la fresca i pensar en el meu futur.

—Noia, posa'ns una altra ampolla, que estem de celebra-

ció! —va cridar un home, que em va clavar un copet a mitja esquena quan li vaig passar pel costat.

«Massa confiances o molt poc respecte», vaig pensar per aquell gest. Sovint em trobava amb homes així.

Vaig entrar a la cuina, vaig revisar a l'iPad central la comanda que aquell home havia demanat i vaig anar a buscar exactament la mateixa ampolla. En dirigir-me cap a la seva taula, em vaig adonar que realment sí que estaven de celebració. Alguna cosa havia passat perquè l'home parlava molt alt amb alegria i la seva dona tenia un somriure enorme. Llavors vaig veure que a l'altre costat de la taula hi havia la noia que havia enxampat al magatzem. El vestit blau que portava, les fines cadenes daurades i les arracades li donaven un aspecte diferent, fins i tot elegant. Ningú no s'hauria imaginat mai que una estona abans estava mig despullada a dins del magatzem.

—Els serveixo? —vaig preguntar educadament, com si res.

—I tant, fes, fes. —L'home semblava a punt d'explotar de felicitat—. Avui és un gran dia! Vols saber per què? —em va tornar a agafar del colze.

—Papà, deixa-la, està treballant. —La noia va posar els ulls en blanc.

—Reina, la felicitat és més gran si la comparteixes. I avui tinc felicitat per repartir a tothom! —Es va treure un bitllet de cinquanta euros de la butxaca dels pantalons de lli i me'ls va posar directament a la butxaca dels meus.

—Gràcies —vaig aconseguir balbucejar a mitja veu. Estava entre sorpresa, agraïda i cohibida. A què treia cap tot allò? Mai ningú m'havia donat una propina tan generosa de cop, i encara menys abans de presentar el compte al client.

—No és res, dona! —va mig cridar, omplint-se de nou el pit d'aire i orgull—. Les noies com vosaltres sou el futur.

—Les noies som el present —va tallar-lo la filla.

Això em va agradar.

—I tant reina, i tant —va fer com si res el pare.

No entenia res de la situació, però estava desitjant marxar d'allà. Just abans de tornar a donar-los les gràcies i anar-me'n, la noia va rebre una trucada.

—Hola, tieta —va respondre una mica estranyada—. Ai, Déu meu, no, no ha passat res dolent. Espera —va abaixar el telèfon i va renyar el seu pare a mitja veu—. La tieta ha vist un whatsapp en què deies que m'havia passat una cosa i ara està espantada!

El pare i la mare van riure. La situació era d'allò més estranya.

—No, estic bé —va continuar la conversa per telèfon—. La notícia és bona. He aconseguit una plaça a la Universitat Internacional Empresarial de Barcelona.

Vaig fer un breu so de sorpresa que suposo que la família va considerar que era d'enveja o d'admiració. Aprofitant que estaven distrets amb la trucada, vaig fotre el camp d'allà.

«O sigui que segur que en algun moment ens creuarem a la universitat», vaig pensar.

JÚLIA: Saps la tia d'abans?

PAU: La del magatzem?

JÚLIA: Sí. Resulta que ha vingut amb els seus pares al restaurant. Els he servit a taula.

PAU: T'ha reconegut?

JÚLIA: És clar. He descobert algunes coses d'ella i sembla que no seran les últimes.

PAU: Què vols dir?

JÚLIA: Que ella també anirà a la mateixa universitat que jo.

Durant dies em va preocupar que tots els alumnes fossin tan diferents de mi com ho era ella. No volia tornar a sentir-me sola i incompresa, com m'havia passat tota la vida. Se suposava que aquella oportunitat m'havia d'obrir portes a conèixer gent... Però com encaixaria amb persones tan diferents de mi? Pensava que aquell any faria amics amb interessos i somnis semblants als meus, no que estaria envoltada de gent que ja tenia la vida resolta gràcies als seus pares i la seva màxima preocupació dels quals era si passarien l'estiu en un iot entre la Costa Brava i Formentera o en un ressort de luxe a la Rivera maia.

Allò em va preocupar i en arribar a casa vaig estar una estona sense explicar la bona notícia a la mare. Fins que no vam seure a sopar no ho vaig deixar anar.

—M'han donat una beca completa per estudiar a la UIEB
—vaig anunciar.

I a partir d'aquell instant tot va canviar.